LUANNE RICE

THRILLER

KOSTLIVEC

KDO CHCE CLAIRE UMLČET?

Text copyright © 2021 by Luanne Rice
All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Pavel Kaas, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3409-2 (pdf)

LUANNE **RICE**

KOSTLIVEC

přeložil Pavel Kaas

VENDETA

Věnováno Maureen
a Olivierovi Onoratovým

Útok

1

Claire

Zemřela jsem a svou smrt prožívám hodinu co hodinu. I když moje nepřítomnost ve světě zůstává konstantní, metoda se pokaždé mění. Je možné, že jsem byla uškrcena a zírala přes masku do těch očí bez emocí, zatímco mi palci drtil hrtan? Nebo to byl ten provaz omotaný kolem mého krku? Snažím se zachytit vzpomínky, ale ty mizí jako vlny a ustupující příliv.

Jasné není nic, cítím ale, jak mi z hlavy stéká krev, a napadá mě – ano, v náhlém záchvatu vzteku mnou hodil přes garáž, až jsem si málem roztříštila lebku o pravý zadní nárazník Range Roveru, zřejmě šokovaný i zahanbený tím, co spáchal.

Zajímalo by mě, jestli se mě pokoušel oživovat, nebo jestli mě přišel doopravdy zabít a měl to dokonale promyšlené, jak je pro něj typické. Přišel vyzbrojen nožem nebo Fordovou baseballovou pálkou, očekával můj příchod a trpělivě číhal, až vejdu do garáže se svými poklady sesbíranými po plážích? Byl pátek, začínal víkend oslav Dne obětí války, a já jsem byla do poslední chvíle nesmírně spokojená sama se sebou.

Jsem mrtvá? Nebo se mi to zdá? Kolik je hodin? Přicházejí už hosté na moji výstavu? Galerii vede moje nejlepší kamarádka.

Došlo jí už, že nepřijdu? Pošle pomoc? Hlavou mi probleskne myšlenka – dostalo se mi varování, a já ho neuposlechla. Mysl mám otupělou, v ústech sucho; obličej a ruce mám od krve. V uších mi zvoní od úderu do hlavy. Slyším vlastní pláč.

Kolem krku mám uvázanou šňůru, která mi rozdírá kůži. Sotva dýchám; snažím se ji uvolnit. Uzel je příliš těsný a prsty mi zrovna moc neslouží – ruce mám pokryté mělkými řeznými ranami. Vybavuji si, jak se mi před očima míhal nůž, jímž mě bodal do rukou, kterýma jsem se snažila krýt. Ale neubodal mě. Rozedřené zápěstí pálí, ale ne od ran nožem. Serval mi tam z ruky zlaté hodinky. Svatební dar.

Stále jsem ve staré kočárovně, kterou používáme jako garáž. Beton pode mnou je pevný a já cítím pachuť vlastní krve – beru to jako známku toho, že jsem stále naživu. Vedle mě na podlaze leží nějaké rozštípnuté dřevo. Hrdlo mi od tlaku provazu přímo hoří. Jak se snažím uvolnit uzel, lámu si nehty. Ztrácím na tvrdé podlaze vědomí. Když se proberu, je mi zima. Byla jsem mimo minutu, nebo hodinu? Nebo snad celý den a noc? Jsem po smrti? Znovu se pokouším stáhnout si šňůru z krku – což musí znamenat, že mrtvá nejsem. Uzel vzdoruje.

Stále na zemi – vleže na zádech – natáhnu nohy a protočím chodidla v kotnících. Takže končetiny fungují. Pomalu se vytahuji za nárazník auta; opírám se o zadní dveře a zanechávám na nich krvavé otisky. Dlaně, prsty a vnitřní stranu zápěstí mám posety drobnými, spíš povrchovými řezy.

Vybavuje se mi další obraz – nůž švihá vzduchem, ale sotva se mě dotýká, já se oháním tu pěstí, tu volnou dlaní, uhýbám, krčím se, a on se směje. Ano, teď se mi to vrací. Měl na sobě černou masku. Kýval mi před očima mými hodinkami v posměšném gestu, kterému ale rozuměl jen on sám. Já to nechápala.

„Ukaž se!“ ječela jsem, když jsem se s ním pokoušela rvát.

Útočník měl na sobě černé kožené rukavice a modrou kombinézu, jakou nosí mechanici, a masku. Takže to plánoval. Nebyl to náhlý záchvat vzteku. Přišel na to připravený. Zakryl si obličej

a ruce, aby ho nebylo možné poznat. Ale to své tělo, vysoké a štíhlé, přede mnou skrýt nemohl.

Mým manželem je Griffin Chase, státní návladní okresu Easterly County ve státě Connecticut a kandidát listopadových guvernérských voleb. Zasvěcení říkají, že bude příštím guvernérem. Peněz na to má dost – má štědré příznivce a každému z nich něco slíbil.

Případy, které stíhá, podrobně studuje. Říká mi, co manželé udělali špatně a že on by ty chyby nikdy neudělal. Griffin usvědčuje násilníky. Posílá do vězení pachatele domácího násilí, stalkery a vrahy, a pak přijde domů na večeři a řekne mi, že jsou jeho učitelé. Obdivuje se i vražedkyním, například místní matce dvou dětí, kterou úspěšně stíhal pro vraždu její nejlepší kamarádky.

John Marcus, vrah, kterého loni v říjnu zavřel na doživotí, svou ženu bodl sedmačtyřicetkrát. Chytili ho, protože se nešťastnou náhodou pořezal, když mu ruka sklouzla po zakrvácené čepeli a jeho DNA se smísila s její.

„To ubodání je hrozná představa," řekla jsem tehdy Griffinovi. „Už jen *pohled* na ten nůž musela být čirá hrůza, když věděla, co se jí s ním chystá udělat."

Teď se mi vybavují další vzpomínky – už je mi jasné, že to není sen. Samozřejmě by na mě nožem nešel, protože stíhání Johna Marcuse ho poučilo, co nedělat. Určitě si ale musel zapamatovat, co jsem řekla o strachu z nože. Když jsem se teď opřela o auto, stále jsem viděla míhající se čepel, jež se třpytila v chladném denním světle dopadajícím sem oknem. Sekala mě do dlaně a po vnitřní straně zápěstí, ale nic víc, do hloubky nešla. Jemu dělalo dobře mě děsit.

Když do mě strčil a já se praštila hlavou o nárazník, rychle mi uvázal provaz kolem krku.

„Griffine, sundej si tu masku," řekla jsem, dokud jsem ještě mohla mluvit, než se smyčka utáhla. Chtěl, aby moje smrt vypadala jako sebevražda? Nebo se chystal moje tělo odstranit? Chtěl mě naložit do člunu a vyvézt mě na oceán za Block Island, kde je taková hloubka, že se tam člověk prostě ztratí?

Jednou, dvakrát hodil provaz nahoru. Třikrát mu trvalo, než ho přehodil přes trám, ale pak začal tahat a já jsem slyšela, jak se šňůra šoupe a drhne po hrubém dřevěném trámu nad mou hlavou. Je silný a jeho atletické a štíhlé tělo je samý sval a šlacha.

Jak tahal za provaz, měla jsem pocit, že mi krk musí každou chvíli prasknout. Plíce se trhaly a pálily a já jsem se pomalu zdvihala na špičky. Popadla jsem provaz, jenž se mi stahoval kolem krku, a pokoušela se ho uvolnit. Před očima mi začínaly naskakovat rudofialové mžitky. *Dýchej, dýchej, dýchej,* napomínala jsem se v duchu, když jsem uslyšela chroptění a sípot, jež se mi draly z hrdla. Snažila jsem se udržet nohy na zemi, ale nepodařilo se. Zazmítala jsem se a párkrát vykopla kolem sebe. Pak jsem ztratila vědomí.

Skrz mlžný závoj blížící se smrti jako bych zvenčí zaslechla řev. Ječivé zavytí, primitivní a divoké. To proto mě tu nechal a nedodělal mě? Vyděsil ho snad ten hluk? Nebo že bych ten zvuk vydala já sama? Utekl snad útočník do domu a schoval se třeba v kuchyni? Nebo vyběhl vraty z garáže a zmizel po cestě k pláži? Určitě si myslí, že jsem mrtvá, nebo že zanedlouho umřu.

Vzhlédnu ke stropu garáže. Jeden trám je poškozený a kus ho leží na zemi vedle mě. Dochází mi, že povolil pod mojí vahou, a oči se mi zalijí slzami. Tahle stará kočárovna pochází z doby někdy kolem roku 1900, kdy Griffinův pradědeček, guvernér Connecticutu a vůbec první z Chaseů, který dosáhl významného politického postu, postavil tuhle „chalupu" – zamlada jsem tomu říkala spíš „sídlo". Žijeme u moře a na dům dorážejí věčné vichry od severovýchodu a hurikány. Po léta jsme měli v plánu stavbu vyztužit. Teď trám povolil a já jsem spadla na zem a přežila. Ta větrem ztýraná stará barabizna mi zachránila život.

Levý kotník mám pohmožděný a oteklý a nohy ztuhlé. Dostanu se přes dvorek a přes kamenný most do močálů a odtamtud do hlubokých borových lesů až do skrýše, kterou jsme postavili spolu s otcem? Je to daleko. Zanechám za sebou krvavou stopu, kterou bude moci Griffin sledovat? Státní policie má i kynology

a Griffin už se postará, aby za mnou jeho nohsledi poslali psy na vyhledávání těl.

Kdy mě začnou pohřešovat? Mám čas, dokud si nevšimnou, že jsem pryč. Do té doby se musím dostat tam, kam potřebuji. Třesu se po celém těle. Zvládnu to? Co když mě najde policie? Ta je na Griffinově straně. Můj manžel má pod palcem všechny orgány činné v trestním řízení v Connecticutu. U moci už je dlouho a podpora, které se mu dostává pro jeho kandidaturu na guvernéra, ho ještě posiluje. Tajemství, kterým ho ohrožuji, by mu mohlo zničit kariéru. Jakmile se to dostane ven, jeho kampaň je v háji a ti, kdo ho podporují, budou zuřit.

Myslím na dopis, který jsem dostala, a na varování, které obsahuje. Proč jsem neposlechla?

Bolí mě ruce. Znovu si vybavím ten nůž a podlomí se pode mnou kolena.

Opřená o stěnu garáže dovrávorám k polici vzadu a sundám z ní plechovku odpuzovače proti zvířatům – páchnoucí práškovou směs moči lišek, rysů a pum, kterou jsem si nechala poslat poštou. Má to ochránit zahrady před jeleny nebo třeba zapudit toulavé psy. Z pachu predátorů se jim zježí chlupy a utečou. Údajně. Můj táta – starý zálesák – mě učil, že tenhle dryák má ještě jeden účel – ve volné přírodě neodpuzuje, ale naopak přitahuje ty druhy zvířat, jejichž moč je použita.

Od smrti mého otce jsme zůstali v duchu spojeni prostřednictvím mýtu o pumě, o které se říká, že tu žije v okolních hlubokých lesích. Možná je ta velká kočka duch, stejně jako můj otec a právě tak jako domorodci z kmenů Nehantic a Pequot, kteří tu žili před námi. Viděla a sledovala jsem ale velké otisky tlap, sbírala chomáče hrubých žlutavých chlupů pro svou práci a viděla jsem i její stín. Že by tohle bylo to děsivé zavřeštění, které jsem slyšela, když jsem se potácela mezi životem a smrtí?

Ten pach psy rozhodí. Vystraší je možná blízkost divoké šelmy; budou čichat podél hraniční čáry, kterou tou směsí vytvořím. Nepřekročí ji a zapomenou na svoji pronásledovanou oběť – na mě.

Otcovy lekce spolu s letitou láskou k lesu a znalostmi chování jeho obyvatel mi pomohou uniknout.

Najdu ve skříni plážovou osušku a přitisknu si ji na ránu na hlavě. Krev začíná prosakovat. Šokuje mě to množství, protože na podlaze už je kaluž. Kolik jsem jí už asi tak ztratila?

Připadám si slabá jako moucha. Zatřepu plechovkou. Trocha práškové směsi se vysype na podlahu. Pokusím se to setřít, ale z toho hnilobného smradu se mi zvedne žaludek, div se nepozvracím. Až se sem dostanou pátrací psi, začnou nervózně vrčet a tomuhle koutu se budou vyhýbat; budou ve střehu, než vůbec začnou.

Při každém kroku si šlapu na provaz, co mi visí kolem krku. Když se mi ten uzel nedaří rozvázat, mohla bych ho třeba přeříznout. Rozhlížím se kolem Range Roveru po noži, který použil útočník, ale nikde ho nevidím. Musel ho odnést.

Na rezavém hřebíku visí zahradní nůžky. Používám je na stříhání růží a hortenzií. Rukojeti mi padnou do ruky, ale jakákoliv manipulace s nimi mě bolí. Budu natolik obratná, abych přestřihla provaz, a ne krční tepnu? Štípnu se do kůže, ale přece jen – vítězství – provaz padá na podlahu. Toto úsilí mě připravilo o veškerou energii, takže si sedám a doufám, že se zvládnu zvednout dřív, než dorazí policie.

Griffinova policejní mašinérie po celém východním Connecticutu bude vyšetřovat mé zmizení s plnou podporou jeho úřadu. Podezření padne na násilníky a jiné zločince, které poslal do vězení – o to on už se postará. Lidé budou předpokládat, že se někdo chtěl pomstít. Detektivové budou vyšetřovat každého nedávno propuštěného odsouzeného. Budou vyslýchat rodiny vězňů, kteří ještě sedí.

Můj manžel uspořádá tiskovou konferenci, kde prohlásí, že policie dopadne zlosyna, který mi ublížil, unesl mě nebo mě zabil a odstranil mé tělo, a on osobně bude toho člověka stíhat, aby pro mě dosáhl spravedlnosti. Ta tragédie mu ještě vylepší image – právu oddaný veřejný činitel a truchlící manžel. Změním se v hashtag: #SpravedlnostProClaire.

Nakonec mě ale on, někdo z jeho podřízených nebo z jeho politických podporovatelů, kteří mohou ztratit až příliš, najde a zabije.

Vyděšená a polomrtvá potlačuji vzlyky. Svého manžela – toho muže, který mě teď chtěl zabít – jsem milovala víc, než kohokoliv na světě. Točí se mi hlava. Sotva stojím na nohou. Možná půl minuty přemýšlím, že půjdu do svého ateliéru za domem a vyzvednu ten dopis. Ale proč? Ignorovala jsem ho, když na tom záleželo nejvíc – když mě mohl zachránit. Jen ať zůstane schovaný. Pokud zemřu… pokud se už nevrátím… poslouží jako důkaz.

Je načase vydat se na cestu, která bude krátká vzdáleností, ale nekonečná obtížností. Možná jsem trochu mimo po přestálém škrcení a následném nedostatku kyslíku, ale cítím, jak v lese přede mnou, kam mířím, tiše našlapuje velká kočka. Kráčím opatrně. Strach je dar.

Díky němu zůstanu bdělá a naživu.

2

Conor

Conor Reid dorazil do galerie Woodward–Lathrop v šestnáct čtyřicet pět, patnáct minut před plánovaným zahájením vernisáže Claire Beaudry Chaseové. Tuto galerii v centru Black Hall vlastnila jeho přítelkyně Kate Woodwardová a spravovala ji jeho švagrová Jackie Reidová. Kate provozovala i charterovou leteckou společnost, teď právě byla někde ve vzduchu a bylo jasné, že nedorazí včas. Conor jí slíbil, že přijde jejich společnou kamarádku Claire podpořit.

Conor sloužil jako detektiv u policie státu Connecticut a právě dokončil výslechy svědků nešťastné nehody na mostě Baldwin Bridge. Uhánějící černý terénní pickup trefil malé subaru a odhodil je na svodidla. K žádným obětem nedošlo, ale řidič osobního auta skončil v nemocnici se zraněním hlavy. Registrační značky pickupu si samozřejmě nikdo nevšiml.

Byl pátek před víkendem oslav Dne obětí války a na pobřeží právě začínal obvyklý letní blázinec.

„Nazdar, tak jsi to stihnul," přivítala ho Jackie a přistoupila, aby Conora objala. Byla provdaná za jeho staršího bratra Toma – Tomovo to bylo první manželství, její druhé. Conor si Jackie a její dvě dcery oblíbil hned na první pohled. Tom byl příslušníkem

pobřežní stráže, často sloužil na moři, a Conor viděl, jak je Tom šťastný, když se k ní může vracet.

„Koukám, že očekáváte pořádný nával," poznamenal Conor a pohlédl na bar a cateringový stůl přetížený lahvemi vína a mísami se sýry, chlebíčky a uzeným lososem.

„To rozhodně," odvětila Jackie. „Všichni se těší na novou Claiřinu instalaci, ale myslím, že přijde i spousta lidí, kteří chtějí hlavně vidět kandidáta. Soudě podle telefonátů očekávám víc politických než uměleckých novinářů. Myslíš si, že Griffin vyhraje? Že bude naším příštím guvernérem?"

„Zdá se, že šance má slušné," řekl Conor. Spolupracoval s Griffinem Chasem na mnoha případech. Chase hrál tvrdě a věděl, co to znamená dostat se na vrchol.

Dovnitř se začaly valit zástupy návštěvníků. Za tu dobu, co žil s Kate, už Conor poznal, že existují tři typy lidí, kteří v Black Hall navštěvují umělecké výstavy a vernisáže – skuteční sběratelé, kteří hodlají nakupovat, opravdoví milovníci umění, kteří přicházejí obdivovat dílo, a pak ti, co se jdou napít a najíst zadarmo.

Na barovém pultu stály plastové kelímky a lahve červeného a bílého vína, obojí z vinic na jihovýchodě Connecticutu. Někdo k vínu přiložil krasopisně vyvedenou kartičku: *Velkorysý dar Griffina Chase. Chytré,* pomyslel si Conor; naznačuje, že podporuje místní firmy.

„Pojď," řekla Jackie. „Ukážu ti to tu, ať si můžeš prohlédnout exponáty."

„Jasně," odvětil Conor. Nikdy se o umění nijak zvlášť nezajímal; skoro všechno, co věděl, ho naučila až Kate. Ta byla velkou Claiřinou fanynkou. Claiřino dílo se nedalo nazvat ani malbami, ani kolážemi nebo skulpturami, ale mělo v sobě ode všeho něco. Claire vytvářela shadow boxy – rámy a vitríny z naplaveného dřeva osazené artefakty z přírody, zejména z pláží a pobřeží.

„Kdo to kupuje?" zeptal se Conor.

„Claire má nadšené sběratele," odpověděla Jackie. „Jeden si u ní pro sebe a svoji manželku na zakázku objednal konkrétní dílo."

„Které to je?“ zeptal se Conor.

„Nevystavila je. Má je u sebe v ateliéru,“ odvětila Jackie. „Prý tam ‚střeží její tajemství‘.“

„Jaká tajemství?“ zeptal se Conor, ale Jackie místo odpovědi pouze zavrtěla hlavou. Conor pocítil slabý záchvěv policejního instinktu, který mu občas dobře posloužil, ale přisuzoval to profesionální deformaci.

Neušlo mu, že Jackie pošilhává po hodinkách.

„Už bude pět, a ona pořád nikde,“ poznamenala.

„Třeba to chce udělat napínavější,“ řekl Conor.

„Ne, slíbila, že tu bude včas, aby stihla podepsat pár katalogů pro ty klienty, co to sem nestihnou. Když dovolíš, zkusím ji sehnat.“

Jackie poodešla stranou a vytáhla mobil. Conor využil příležitosti, naložil si na tácek trochu sýra a nějaké krekry a rozhlédl se po sále. Kdykoliv se tu ocitl, musel si vzpomenout na Beth Lathropovou, sestru Kate. S Kate se sblížil právě při vyšetřování Betiny vraždy.

Beth provozovala galerii. Po její vraždě Kate najala Jackie. Conor věděl, že pro Kate je těžké sem přijít. Ani pro něj to nebylo snadné; budova už pro ně navždy bude mít nádech násilí a tragédie, ale v majetku rodiny Woodwardových byla po tři generace a Kate se jí rozhodně nehodlala vzdát. Conor se nemohl ubránit pocitu, že Jackie pomáhá Kate udržet galerii v rodině, mimo jiné i kvůli Betině dceři Samantě.

„Nic,“ řekla lakonicky Jackie, když k němu opět přistoupila.

Conor neodpověděl. Zaujal ho jeden z Claiřiných výtvorů. Byla to vitrínka o rozměrech asi 30 × 40 centimetrů ohraničená rámem z naplaveného dřeva a vyplněná mušlemi a ulitami, kameny, schránkami členovců, mořským sklem, krabími klepety a krunýři. A obsahovala také něco, co vypadalo jako kostra lidské ruky. Celé dílo neslo název *Kostlivec*.

„Ta ruka,“ řekl jen Conor.

„Běhá z toho mráz po zádech, co?“ poznamenala Jackie. Conor si opět uvědomil onen záchvěv policejního instinktu a vycítil, že Jackie čeká na jeho reakci.

„Něco mi to připomíná," řekl. Víc se k tomu vyjadřovat nechtěl. Nevěděl, jestli Jackie ví, co mu Claire řekla v pondělí při večeři.

„Ellen?" zeptala se Jackie a dala tak jasně najevo, že slyšela dost. Narážela na Ellen Fieldingovou, s níž ona, Claire a Griffin chodili do školy a která je už pětadvacet let po smrti.

Před galerií zastavilo Griffinovo služební auto. Vystoupil z něj jako ztělesnění sebevědomí a moci, které všichni z branže tak dobře znali. Nosil obleky šité na míru a kravaty od Hermèse a Conor se jednou nachomýtl k tomu, jak jistý bachař řekl, že Griffinův rozpočet na kravaty by mu stačil, aby mohl nechat svoje dítě vystudovat vysokou.

„Podívejme, kdo dorazil," řekla Jackie a zamířila ke dveřím.

Conor zůstal stát a sledoval dění zpovzdálí. Griffin vyrostl v bohatství a luxusu, ale jeho dospívání bylo plné tragických okolností. O rodiče přišel ještě jako dítě. Jeho přítelkyně z vysoké školy zahynula těsně po promoci. Svoji image postavil na tom, že životní ztráty v něm nesmírně posílily soucit, takže usiluje o spravedlnost pro ostatní a jako státnímu zástupci mu osobně záleží na obětech, jejichž případy žaluje. Poté, co pozůstalí po jednom zavražděném dítěti prohlásili, že je to „ten nejstarostlivější muž na světě", ho v jedněch novinách nazvali „etalonem lidskosti". Ta přezdívka už mu zůstala. Politicky se hodila do hry a objevovala se i v mnoha spotech jeho volební kampaně.

Conor se díval, jak ho Jackie vítá a uvádí do výstavního sálu.

„Vypadá to skvěle," slyšel ho Conor říkat.

„Už tu byla Roberta Smithová z *New York Times* a *Smithsonian Magazine* o ní chce udělat medailon," řekla Jackie.

„Fantastické," poznamenal Griffin. „Už jsi slyšela o Mikeu Bouchardovi?"

„Z *Connecticut Weekly*? Ano," řekla Jackie. „Mluvili jsme spolu po telefonu. Chce se tu dnes večer setkat s Claire. Mám za to, že rozhovor domluvil někdo z tvého volebního štábu, nebo se mýlím?"

Sál se začínal plnit. Conor se opřel o zeď a sledoval Griffina, jak zkoumá *Kostlivce*; stovky jemných stříbrných drátů připevněných

k vnějším okrajům hrubého dřevěného rámu zachycovaly světlo a vytvářely iluzi vody. Zlatá mince, na první pohled prastará a pravá, ležela na dně, pod kostlivcovou rukou.

Conor z Griffina nespouštěl zrak. Sugeruje si to, nebo to státním zástupcem skutečně poněkud otřáslo?

„Tohle kupuji," řekl Griffin Jackie a ukázal na shadow box.

„Je to velmi přesvědčivé," řekla Jackie, „ale kupovat to nemusíš! Jsem si jistá, že by ti to Claire dala."

„Trvám na tom," řekl Griffin a z jeho hlasu se náhle vytratil šarm. „Nechci, aby galerie přišla o provizi." Vytáhl šekovou knížku a Conor ho sledoval, jak čmárá částku a podpis. Napadlo ho, jestli myslí na Beth. Griffin úspěšně stíhal jejího vraha; mohl si být vědom toho, že Sam zdědila matčin podíl v galerii a že zisky jí pomohou zaplatit vysokoškolské vzdělání.

„No, tak děkujeme," řekla Jackie Griffinovi. Na *Kostlivce* nalepila červený puntík, aby všichni věděli, že je dílo prodáno.

„Hned jí zavolám – zjistím, kde se zdržela, a řeknu jí, že pro ni mám překvapení," prohlásil Griffin. Vytáhl telefon a navolil číslo.

„Miláčku," řekl. „Kde jsi? Čekáme na tebe – jsi v pořádku?" Ukončil volání. „Hlasová schránka," slyšel ho Conor říci.

„Musí už být na cestě," prohlásila Jackie. Pak, jako by si všimla obav v jeho očích, se otázala: „Co je?"

„Nic," odtušil Griffin. Pak ale dodal: „V poslední době je nějaká nervózní."

„To je normální," ujistila ho Jackie. „Předvýstavní horečka."

„Hmm, možná máš pravdu," zahučel Griffin, ale neznělo to, jako by tomu věřil.

Sál už byl plný. Conor sledoval, jak Griffin sundává *Kostlivce* ze zdi. Přišlo mu to divné; bylo obvyklé nechávat díla viset po celou dobu trvání výstavy, a protože měl Griffin za ženu autorku, měl by to vědět.

Griffin už byl na půli cesty ke dveřím, když ho obklopil dav lidí. Conor sledoval, jak se usmívá, jak si s nimi potřásá rukou a nenuceně konverzuje. Zdůrazňoval, jak je na svou ženu hrdý. Mezi

zvědavci byl i reportér s poznámkovým blokem v ruce. Conora napadlo, jestli to není zmíněný Mike Bouchard. Griffin byl zjevně ve svém živlu. Vypadal, jako by se pro kandidaturu na guvernéra narodil.

Pak Griffin se shadow boxem pod paží vyklouzl ven. Conor se díval, jak otevírá kufr svého auta a ukládá *Kostlivce* dovnitř. A pak znovu ucítil to zabrnění.

3

Claire

Griffin a já máme hodně dlouhou společnou minulost. Zamilovala jsem se do něho už v osmé třídě. Byl to vysoký, elegantní sportovec, výborný a rychlý fotbalista i tenista, při jehož gólech i podáních dav lapal po dechu. Měl výrazně vysedlé lícní kosti a hluboko posazené zelené oči – vnímavé oči, s jejichž pohledem jsem se tu a tam střetla a měla z nich pocit, že se mě chce na něco zeptat. V noci jsem ležela, civěla do stropu a přemýšlela, jaká by to asi tak mohla být otázka.

Vždycky chodil s nejvíc cool dívkami z country klubu nebo plážového klubu. Chodily do soukromých škol, jezdily ve sportovních autech a nosily kašmírové svetry uvázané kolem ramen. S Griffinem jsme se občas potkali v tenisových turnajích „každý s každým" nebo jsme se viděli u ohně na pláži, ale to bylo tak všechno.

Jedné mlhavé prázdninové noci, byli jsme tehdy oba ještě na střední škole, se on a parta kluků z country klubu objevili na písčitém parkovišti Hubbard's Point. Jimmy Hale měl v kufru auta chladicí box a Griffin a já jsme si tam zároveň sáhli pro pivo. Griffin se otřel klouby ruky o moji dlaň. „Ahoj," řekl. „Ahoj," odpověděla jsem. V jeho očích jsem zase viděla tu otázku, ale tolik jsem se

styděla, že jsem uhnula pohledem. Potom se dlouho nic nedělo. Až po vysoké škole.

Griffin šel na Wesleyan stejně jako Ellen Fieldingová z našeho města. Když spolu začali randit, nikoho to nepřekvapilo. Pocházela z Griffinova světa starých bohatých rodin a žila v domě námořního kapitána na Main Street. I když se nemusela starat o placení vysokoškolského studia nebo nákupy knih, každé léto obsluhovala s Jackie a se mnou v restauraci Black Hall Inn. Její rodiče to považovali za dobrou průpravu do života. Pracovala stejně tvrdě jako my a rozesmávala nás naprosto přesnou imitací opilého kuchaře a chlípného manažera. Vždycky nosila těžký zlatý náramek, na kterém viselo něco, co vypadalo jako starověká zlatá mince. Řekla mi, že ho má po babičce.

O těch posledních prázdninách, když ji Griffin po směně vyzvedával, jsem se na něj snažila raději nedívat – bála jsem se, že Ellen, nebo dokonce – ještě hůř – Griffin pozná, že po něm k uzoufání toužím. Tu a tam se ale nedalo vyhnout pozdravu, například když jsem procházela kolem jeho auta, klasického MGB z limitované edice v odstínu britské závodní zelené. Sedával tam se staženou střechou a nastartovaným motorem a pozoroval mě těma zádumčivýma očima. A pak vyšla ven Ellen a odjeli spolu.

Šla jsem na uměleckou školu RISD – Rhode Island School of Design – a zamilovala jsem si svět umění a umělců. Chodila jsem se sochařem, který leptal přepisy svých terapeutických sezení do leštěné oceli, pak s umělcem, který byl duchovně napojený na Orfea a navštěvoval podsvětí na jevišti. Ale pořád jsem snila o Griffinovi.

S Ellen se rozešli hned po promoci. Místo toho, aby odjeli na červenec do Londýna, jak bylo původně v plánu, přestěhovala se Ellen zpět domů k rodičům. A Griffin se začal objevovat v restauraci, jakousi zvláštní shodou okolností vždycky, když mi končila směna, i když už tam Ellen nepracovala. „Ellen se změnila, Claire. Odjela na jarní prázdniny a pak už nic nebylo jako dřív," řekl mi.

„Proč?"

„Nemám ponětí. Nechce mluvit o tom, co se stalo, a přitom ví, že mi může říct cokoliv. Teď už mě nechce ani vídat."

„To je mi líto," řekla jsem.

„Jo," řekl. „Nejhorší na tom je, že jsem si jistý, že se tam dole stalo něco zlého. Zmínila se ti o něčem?"

„Ne. O čem jako?"

„To přesně nevím," řekl. „Opravdu nic neříkala?"

„Vůbec nic," potvrdila jsem.

Jackie a já jsme se s Ellen v restauraci docela dobře poznaly a záleželo nám na ní. Já jsem si připadala provinile, když jsem se sblížila s Griffinem, takže bylo na Jackie, aby kolem ní začala našlapovat po špičkách a zjišťovat, jak je jí. Byla v Cancúnu s rodinnými přáteli na dovolené u moře. Poslední pařba před promocí. Zeptala se Jackie: „Věříš ve zlo?"

„O čem to mluvila?" zeptala jsem se.

„Nemám ponětí. Jen na mě zírala. Claire, měla úplně prázdné oči."

„Bože, chudák Ellen," řekla jsem.

Griffin byl zdrcený a já jsem se stala jeho důvěrnicí. Zpočátku v tom nic víc nebylo – chlapec se zlomeným srdcem a dívka, která ho utěšuje. To se ale začalo měnit a já tomu nemohla ani uvěřit. Byli jsme sice ze stejného města, ale každý z úplně jiného světa.

Já jsem žila v Hubbard's Point – kouzelné plážové oblasti, kde se zastavil čas. Nevelké, šindelem pobité domky, postavené ve 20. a 30. letech 20. století dělnickými rodinami, se krčily na skalách na okraji úžiny Long Island Sound. Chaty ošlehané počasím měly v oknech truhlíky, z nichž splývaly muškáty a petúnie, a jasně barevné okenice s vyřezávanými mořskými koníky a plachetnicemi.

Rodiny na Hubbard's Point společně vařily. Přátelé z dětství se tu stávali přáteli na celý život, tak jako Jackie a já. Každý rok se tu čtvrtého července pořádal piknik a dětské cyklistické závody. Na pláži ve tvaru půlměsíce se v neděli a ve čtvrtek večer promítaly filmy. Všichni si přinesli plážová lehátka a sledovali klasiku na

plátně, které se ve větru vlnilo jako lodní plachta. Na konci pláže byla tajná stezka klikatící se lesem do skryté zátoky. Tamtudy bych dokázala projít i se zavázanýma očima.

Griffin vyrostl na druhém konci té stezky, v luxusní enklávě zvané Catamount Bluff s pouhými čtyřmi nemovitostmi podél privátní příjezdové silnice. Dům Chaseových – ten, ve kterém nyní žijeme – postavil na ostrohu Griffinův pradědeček z otcovy strany Dexter Chase. Ten založil Parthenon Insurance – největší pojišťovací společnost v Hartfordu – a pak se rozhodl kandidovat na post guvernéra. Tuto funkci zastával po dvě volební období. Jeho syn, Griffinův dědeček, byl po tři funkční období senátorem za stát Connecticut. Griffinův otec byl právník – interní poradce Parthenonu. V téhle rodině se *Catamount Bluff* stal synonymem pro *léto*. Léto prostě vždycky trávili tady. Když jsem se Griffina zeptala na jeho matku, řekl jen: „To nechceš vědět."

Já jsem jedináček. Vyrůstala jsem v atmosféře bezmezné rodičovské lásky. Když v červnu skončila škola, „přešli jsme na pláž". Moje matka byla učitelkou výtvarné výchovy na státní škole, otec profesorem environmentálních studií na Easterly College. On mě naučil všechno, co vím o lese, a ona mě podporovala, abych malovala, co vidím. Když mi bylo devět, zahynula matka při autonehodě; v ledové bouři ztratila kontrolu nad řízením, narazila do stromu a byla na místě mrtvá.

Šok a smutek mě i otce doslova paralyzovaly. Útěchu jsme nacházeli v přírodě. Po škole a práci a o víkendech jsme se plahočili lesem, lezli po skalní stěně mezi Hubbard's Point a Catamount Bluff. V těchto lesích žili domorodci z kmene Pequotů. Na jednom balvany posetém kopci se nacházelo pohřebiště. Můj otec mi řekl, abych toto území vždycky brala jako posvátné.

Naučil mě, jak si značit stopu – všímat si kamenů, stromů a zlomených větví a využívat je jako orientační body, abych se zorientovala a neztratila se. V noci mi ukázal Polárku a naučil mě řídit se podle hvězd. Koncem léta jsme si postavili chatku na okraji močálu na druhé straně kopce, v téměř neprostupných lesích. Když jsme

tam jednou přenocovali, slyšeli jsme ze tmy děsivý řev, při němž stydla krev v žilách.

Přetrvává tu mýtus, že pumy z jejich lesního biotopu na severu Connecticutu vytlačilo farmaření na jih, až do rezervací v údolí stejnojmenné řeky. Název *Catamount Bluff*, který toto území získalo v devatenáctém století, je jen důkazem dlouhé historie této legendy. S otcem jsme propátrávali skalní římsy a útesy a hledali jsme stopy, zbytky ulovených jelenců, prostě jakékoliv známky toho, že zde pumy žijí.

Zemřel na aneurysma, když mi bylo dvacet. Rodina jeho bratra v Damariscottě ve státě Maine by mě byla vzala k sobě, ale můj zármutek byl příliš velký na to, abych přijala pomoc a pokoušela se zapadnout do jiné rodiny. Odešla jsem z vysoké školy. Chata mi připomínala mého tátu a stala se mým útočištěm. Cítila jsem tam jeho přítomnost. V noci jsem hledala Polárku a věděla, že je tu se mnou. Začala jsem stavět shadow boxy z toho, co jsem našla po okolí – z lišejníků, oblázků, uschlých mořských řas, lastur, myších kostí v sovích vývržcích.

Té srpnové noci v létě po Griffinově promoci, kdy měl meteorický roj Perseid vrcholit, mi Griffin zavolal a chtěl se sejít ve skalnaté zátoce na půli cesty mezi Hubbard's Point a Catamount Bluff.

Pochopila jsem to tak, že se má sejít celá naše parta. „Mám zavolat Jackie?" zeptala jsem se.

„Ne, Claire," řekl a z jeho hlasu pro mě vyzařovala magie. „Nevolej nikoho. Chci s tebou sledovat padající hvězdy. Vadí?"

„Ne," odvětila jsem.

„Sejdeme se tam," řekl.

Běžela jsem lesní cestou od konce Hubbard's Point a div jsem nelapala po dechu při vědomí, že on už je na cestě – a jde *za mnou*. Nemohla jsem tomu uvěřit. V půli cesty jsem zpomalila a zahleděla se do strmého kopce hustě porostlého cesmínolistými duby, vejmutovkami, vřesnou a cesmínou. Hluboko v těch lesích byly hroby Pequotů a za nimi moje chata.

Čekal v zátoce. Když jsem uviděla deku, kterou rozprostřel nad čárou odlivu, a uvědomila si, že na ní budeme spolu, podlomila se mi kolena. Byli jsme tu izolovaní od všech měst i samot. Obklopovaly nás jen stovky akrů žulových říms, lesů, bažin a slané vody. V temnotě novoluní obloha zářila hvězdami.

Tmavě hnědé vlasy mu padaly do očí. Přes levý spánek mu splýval bílý pramen. Vzhledem k tomu, že mu bylo pouhých jednadvacet, působil docela šokujícím dojmem. Jeho oči byly ve světle hvězd smaragdově zelené a měly ten zvláštně zkoumavý výraz jako vždycky.

„Co je?" zeptala jsem se a nervózně se zasmála. „Mám pocit, jako bys mě zkoumal."

„To se nepleteš," řekl. „To dělám pořád. Vždycky jsem měl pocit, že jsi moje nejlepší kamarádka. A nejen to."

„Spočítala bych na prstech, kolikrát jsme spolu promluvili," namítla jsem.

„Slovy," řekl tajemně a opřel se o loket.

Přitáhl si mě na deku. Když se na mě podíval tentokrát, ten tázavý výraz z jeho očí zmizel. Slyšela jsem vlny narážející o kameny a šplouchající na písku. Otočil se ke mně a objal mě. Přitiskl své tělo k mému a políbil mě. Náš první polibek – nejdřív něžný, pak drsný. Najednou se mě zmocnil dojem, že cítím ty vlny pod námi, jak nás zvedají, jako by se písek proměnil v moře.

Dotkla jsem se jeho tváře a přejela mu prsty po krku; jeho puls pod jejich dotekem tepal stejně zuřivě jako můj. Z vody se ozval podivný skřípavý zvuk, ale byla jsem příliš vzrušená, než abych tomu věnovala pozornost.

„Slyšíš to?" zeptal se.

Ten zvuk zněl jako skřípavé škrábání hrubého brusného papíru po dřevě.

„Co je to?" zeptala jsem se.

„Nevím. Ale konečně – záleží na tom?" zeptal se.

Znovu si mě přitáhl. Cítila jsem na sobě jeho pevné štíhlé tělo. Opět mě políbil a jeho ruka mi sjela po boku. Zahákl palec za pas

mých džínů. Chtěla jsem, aby pokračoval, ale teď už jsem nedokázala vytěsnit ten zvuk.

Teď to znělo spíš jako cvakání a zdálo se, že to přichází z odlivových lagun. S novoluním byly přílivy i odlivy extrémní a hladina moře teď byla překvapivě nízko. Odkryté byly i ty kameny a skalní prahy, které by normálně zůstaly pod vodou. Zvedla jsem se z deky a vykročila ke skalám.

„Claire," zavolal Griffin. „Buď opatrná."

Světlo hvězd se odráželo v bílých chocholech vlnek a na lesklé černých závojích řas a osvítilo i hemžení krabů na neforemném předmětu v mělké odlivové laguně. Krabi se pohybovali, jako by byli jednou bytostí, a ne tisíci jedinců vylákaných ze skalních štěrbin tím, co pod nimi tlelo. Teď už jsem jasně rozeznávala cvakání jejich klepet.

Napadlo mě, že to musí být leklá ryba, nějaká větší, třeba mořčák. Nebo možná lachtan – ti se tu zdržovali vždycky přes zimu. *Prosím, ať to není lachtan*, pomyslela jsem si. Ani žádný jiný mořský savec. Ani delfín, ani velrybí mládě. Pach hniloby byl čím dál tím silnější a pronikavější.

Jak jsem se blížila, dupala jsem po mokrých kamenech, abych kraby odehnala. Konečně jsem rozeznala, na čem to hodují. Kosti se bíle zaleskly. Dlouhé zacuchané hnědé vlasy připomínaly mořské řasy. Na napůl ohlodaném levém zápěstí jsem rozeznala zlatavý záblesk. Na pažích byly stále kusy masa, ale prsty a ruce už byly holé. Byly to ruce kostlivce; jasně jsem rozeznávala dlouhé, tenké a zakřivené kosti prstů.

Zaječela jsem. Byla to Ellen Fieldingová.

Začala jsem kraby zuřivě odkopávat z Ellenina těla. Na okamžik se rozprchli, ale vzápětí se na ni znovu nahrnuli.

„Claire," ozval se Griffin a odtáhl mě od Elleniny mrtvoly. Vzlykala jsem a nespouštěla zrak ze zlatého náramku na tom děsivě holém zápěstí, z té staré zlaté mince visící na tlustých článcích. Z náramku, který Ellen dostala od babičky.

Griffin navrhl, že půjdeme k nim domů a odtamtud zavoláme policii, ale já odmítla odejít. Nechtěla jsem, aby tu zůstala sama.

Příliv mohl přijít každou chvíli a všechno smést. Odnést to, co zbylo z jejího těla, do moře. A tak jsem si sedla do vlhkého písku a hlídala ji. Od černozelených krabích krunýřů se odráželo světlo hvězd a jejich klepeta ji rvala na cáry.

Konečně dorazil Griffin s policistou z Black Hall. Policista si přidřepl k tělu a pak zavolal vyšetřovací tým a policejní člun. Ten zanedlouho obeplul mys a zátokou zakroužily kužely světlometů.

„K čemu to?" zeptal se Griffin.

„Mohla se sem dostat na lodi," řekl policista. „Ta se mohla potopit a mohl tam být ještě někdo další, kdo potřebuje pomoc."

„Tohle se nestalo dnes v noci," slyšela jsem samu sebe. „Krabi ji už stihli ohlodat!"

Ten policista byl mladý, jen o pár let starší než my. Vídala jsem ho ve městě – řídil dopravu během letních slavností a po koncertech za kostelem, uděloval pokuty za překročení rychlosti na výpadovce 156.

„Já jsem strážník Markham," představil se. „Jak se jmenujete vy?"

„Claire Beaudryová," odpověděla jsem.

Griffin stál vedle mě a položil mi ruku kolem ramen. Zatímco jsem tam seděla na vlhké pláži, prochladla jsem a teď se do mě dal třas. Z jeho těla sálalo teplo.

„Co jste tu vy dva dělali?" zeptal se strážník Markham. „Na výlet na pláž je trochu pozdě."

„Chtěli jsme se dívat na padající hvězdy," vysvětlil mu Griffin.

„Jak jste našli to tělo?"

„To Claire je objevila," upřesnil Griffin.

„Slyšela jsem kraby," řekla jsem.

„No," řekl policista, „budeme muset identifikovat oběť. Dejte mi svá telefonní čísla pro případ, že bychom s vámi potřebovali ještě mluvit."

Srdce mi bušilo jako o závod. Rty mě brněly a ruce znecitlivěly. Čekala jsem, že mu Griffin oznámí, že je to Ellen, ale on mlčel. Že by ten náramek nepoznal?

„Já vím, kdo to je," ozvala jsem se nakonec, protože Griffin mlčel.

„Kdo?“ zeptal se strážník Markham.

„Ellen Fieldingová,“ řekla jsem.

Griffin se prudce nadechl, jako by se lekl.

„Ach bože, ach bože,“ vydechl vzápětí s hlavou v dlaních a začal chodit dokolečka jako smyslů zbavený. „Tak ona to udělala.“

„Udělala co?“ zeptal se policista.

„Zabila se,“ řekl Griffin. „Měla hrozné deprese.“

„Znal jste ji?“ zeptal se policista.

„Oba jsme ji znali,“ odpověděl Griffin. Čekala jsem, až dodá, že s ní chodil, ale strážník Markham už si jen zapsal naše telefony a řekl, že můžeme jít, že nás s dalšími otázkami může kontaktovat detektiv.

Poté mě Griffin doprovodil domů temným lesem. Celou cestu jsem se třásla jako osika. Přímo u zarostlé stezky k mému srubu se v baldachýnu větví objevila mezera, jež se najednou zaplnila padajícími hvězdami.

„Podívej,“ řekl Griffin a ukázal nahoru. Pár sekund jsme jen mlčky zírali. „Konečně to, kvůli čemu jsme sem přišli. Perseidy.“

„Ty jsou pro…“ Užuž jsem chtěla říct *pro Ellen*.

„Ty jsou pro nás, abychom na tuhle noc nikdy nezapomněli,“ přerušil mě podmanivým hlasem.

„Taková krása,“ zašeptala jsem, „po takové hrůze.“

V následujících dnech nás policie skutečně kontaktovala. Jak řekl strážník Markham, detektiv se mě vyptal na okolnosti nálezu Ellenina těla. Zajímalo ho, jestli jsme si u ní nevšimli nějakých změn nálad nebo zda nevíme o někom, kdo by jí mohl chtít ublížit. Tucker Morgan, komisař státní policie, byl přítelem Wadea Lockwooda – Griffinova souseda z Catamount Bluff a náhradního otce – a výslech prováděl osobně. Za Wadeovy přítomnosti. Během oběda v jachtařském klubu.

Poté, co koroner provedl pitvu, bylo zahájeno vyšetřování. Toxikologické testy vyšly negativní – Ellen se tedy ničím nepředávkovala. Měla prasklou lebku. Stalo se to při pádu? Nebo ji někdo napadl?

Záhy se začaly šířit dohady; v Cancúnu se stalo něco, co ji dohnalo k sebevraždě. Nebo se zapletla do něčeho nezákonného a nebezpečného a to ji stálo život. Komisař Morgan se však rozhodl tyto verze zavrhnout. Wade ho přesvědčil, že teorie, že by někdo sledoval Ellen z Mexika sem na sever, zavraždil ji a nechal její tělo na pláži, je dost přitažená za vlasy. Prostě uklouzla na kamenech, to je celé.

Moje epizodka s Griffinem trvala celý srpen – žár, vášeň a divoká vzájemná fascinace. Nález Ellenina těla ale představoval nepřekonatelné trauma; nejdřív nás to sblížilo, ale nakonec nás to rozdělilo. Oba jsme tu noc chtěli vytěsnit z mysli.

Griffin nastoupil na práva na Yaleovu univerzitu. Já jsem uvažovala o návratu na RISD, ale nakonec jsem zůstala na volné noze. Pak jsem se vdala, on se oženil. Ale i když jsem se snažila, nedokázala jsem na Griffina přestat myslet. Nenáviděla jsem se za to, ale když mě držel v náručí můj první manžel Nate, představovala jsem si Griffina. Ten mi později řekl, že to měl se svou první ženou Margot stejně. Po těch letech vzájemného toužení na dálku byl ten stesk a touha až k nesnesení. Já jsem děti neměla, ale on měl s Margot dvojčata – Forda a Alexandra.

Griffin se stal žalobcem a postupně se vypracoval až na svoji současnou pozici státního zástupce pro obvod Easterly County, druhého nejmocnějšího muže po vrchním státním návladním. Když měla Margot po páté, nebo snad dokonce šesté odvykací kúře, rozvedli se a on dostal syny do péče. Ona se přestěhovala do New Hampshiru, kde vyrostla. Kluky už pak nevídala. Starat se o ně musel Griffin a na něm bylo přesvědčit je, že je jejich matka stále miluje, i když je nikdy nenavštívila ani je nepozvala k sobě. Tak mi to alespoň řekl.

Když jsme se pak znovu setkali na koktejl párty v Black Hall, už jsem s Natem nežila. Nata jsem měla ráda a záleželo mi na něm, ale zamilovaná jsem do něj nebyla. Nate mě prosil, abych se vrátila, ale já už měla zase pletky s Griffinem a stejně už jsem měla podaný návrh na rozvod. Griffinovi synové, jednou provždy traumatizovaní matčinou lhostejností, nebyli na macechu připravení.

Zakázaná láska má obrovskou moc. Člověk se tolik soustředí právě na to, že je zakázaná, a pořád vymýšlí, jak před okolím ospravedlnit svá rozhodnutí – že já jsem se zamilovala do Griffina, ačkoliv jsem ještě před zákonem Natova manželka, že Griffin veškerou pozornost věnuje mně místo toho, aby se snažil uzavřít s Margot fungující dohodu o péči, a namísto toho, aby se věnoval svým utrápeným synům –, až mu nakonec unikne fakt, že se v tom druhém totálně mýlí.

Přízraku Elleniny smrti jsem se nezbavila nikdy. Formoval mou práci, zavedl mě hluboko do temných zákoutí přírody a jeho děsivá přitažlivost se odrážela v každém shadow boxu, který jsem vytvořila. Griffin říkal, že ho to inspirovalo k tomu, aby šel na právnickou fakultu, stal se žalobcem, odhaloval bolest a temné stránky života – a tím uctil Elleninu památku.

Byla to lež.

Ellen byla pohřbena na hřbitově Heronwood. Hlasy, že se možná stala obětí násilného trestného činu, postupně utichly. Třeba uklouzla, upadla na skálu a ta nešťastná nehoda ji stála život. Nebo, a to byl obecně rozšířenější názor, si život vzala sama.

I já jsem zpočátku věřila, že to byla sebevražda, ale už dávno mám jiný názor. Jsem si jistá, že to byla vražda, stejně jako jsem přesvědčená, že mě Griffin tu noc vzal do zátoky, abych našla její tělo.

Vím to, protože se víceméně přiznal, že ji zabil.

Přesně si vybavuji sebe s Griffinem v naší kuchyni v Catamount Bluff. Vrátil se pozdě v noci domů ze schůzky Klubu posledního pondělka, kravatu povolenou a sako přehozené přes rameno. Řekla jsem něco „špatně" – je jedno co, protože i zeptat se na počasí mohlo být „špatné", pokud na takovou otázku neměl náladu. Naklonil se ke mně, zelené oči mu zčernaly – doslova zčernaly – a pak se zeptal: „Chceš, aby se ti stalo to, co potkalo Ellen?"

A takové a podobné věci mi říkal pořád. Říkal to i o dalších obětech vražd, jejichž vrahy stíhal. „Obžalovaný byl už pod příliš velkým tlakem, Claire, stejně jako ty tlačíš na mě. Musím dělat

svou práci a poslat ho do vězení, ale to neznamená, že nedokážu pochopit, proč to udělal. Snášel to pořád dál a dál, a nakonec už nemohl. A ona pak zemřela."

„Jako Ellen?" zeptala jsem se. „Taky na tebe moc tlačila?"

To byla moje osudová otázka.

Teď, když se chystám zmizet, Griffin vystoupí ve zprávách všech místních televizních stanic šílený láskou a obavami o svou milovanou ženu. Státní policie bude prohledávat řeky, laguny i pobřežní vody úžiny Long Island Sound, pošle potápěče do jezer a přehrad, bude prohledávat kamenolomy i skály a stráně ledovcové morény. Budou se ptát mých přátel i bývalého manžela, sousedů, kolegů výtvarníků a přírodovědců. Griffin jim předá moje diáře a poznámky – ty, které jsem neschovala – a umožní jim, aby si prohlédli moje počítačové soubory a projeli mi mobil, který jsem po tom útoku nechala ve svém SUV.

Budou mít k dispozici krevní stopy a forenzní tým je bude analyzovat. Z mé rány na hlavě toho budou mít kbelíky, k tomu kapky z těch polovičatých seků. Ano, ten nůž – pořád vidím, jak s ním útočník mává. Myslela jsem, že mi s ním probodne srdce, tak jsem se tomu snažila uhnout. Špička mě píchala do předloktí a do dlaní, ale pokaždé s ní ucukl – nikdy nepřipustil, aby mě sekla celá čepel.

Griffin by mě nožem nikdy nezabil.

To na něj byla příliš špinavá práce zanechávající spoustu stop a důkazů.

Večer toho dne, kdy porota uznala vinným Johna Marcuse, jsme se s Griffinem doma v kuchyni chystali k večeři. Byl chladný říjnový večer, dost chladný na to, aby nám za oknem omrzla halloweenská dýně. V kuchyni bylo o to útulněji. Upekla jsem kuře a on přinesl lahev Veuve Clicquot, abychom si mohli připít na jeho vítězství. Začínalo se mluvit o jeho kandidatuře na vyšší post.

Pozvedla jsem sklenici. On právě porcoval kuře.

Jak tam stál nad kuchyňským pultem z bílého mramoru, zvedl náhle nůž nad hlavu a vrhl se ke mně. Trhla jsem sebou tak prudce, až jsem upustila sklenici šampaňského. Roztříštila se o podlahu.

„Ježíši, to bylo z legrace!“ řekl. „Připadám si jako zločinec, když se takhle lekáš.“

„Tak na mě nechoď s nožem.“

„Až na tebe půjdu s nožem, Claire, poznáš to.“

V tu chvíli by se ve mně krve nedořezal.

„Neboj, nikdy bych tě nepobodal,“ pronesl Griffin naprosto klidným hlasem. „Proč myslíš, že byla porota hotova už za dvě hodiny? Protože to byl idiot. Nadělal spoustu chyb. On si koledoval o to, aby ho dostali. Člověk musí být chytrý. Nemůžeš po sobě nechávat DNA. Ale… Claire? Teď zrovna bych to asi dokázal. To sklo byl křišťál Baccarat. Po babičce.“

Chápete? Nemůžu říct, že mě nevaroval.

Pak si vzpomenu na dopis a div se nerozbrečím, že jsem neposlechla.

Jak daleko dokážu zajít?

On nepřestane, dokud mě nenajde. A až se mu to povede, postará se o to, abych se nikdy nevrátila domů.

Nad jeho ztrátou bude truchlit celý stát Connecticut.

S Ellen to Griffinovi prošlo, ale se mnou se mu to nepovede.

Je nejvyšší čas zmizet. Podruhé se s vypětím všech sil zvednu z podlahy. Nohy mě ještě moc neposlouchají; vyklopýtám ale bočními dveřmi. Vím, že mám chodit po kamení, abych nezanechala stopy, půdu že za sebou mám otírat borovou větví a zamířit musím do nejhlubšího lesa.

Schovám se ve volné přírodě, kde se cítím nejbezpečněji. Tam, kam mám namířeno, bych trefila i poslepu. Vydávám se na severovýchod, ale zatáčím, a než se oklikou stočím zpět, abych pokračovala v zamýšlené trase, posypu kameny i kmeny stromů páchnoucím práškem.

Ten smrad svede psy z mé stopy.

Postarám se, aby Griffina chytili. Ať všichni vědí, jak byl svět klamán. Ne světlo, ale temnota je jeho jediná pravda.

Udělám to pro sebe a udělám to taky za Ellen. Zatímco se plahočím stezkou, opakuju si její jméno a mluvím se svým otcem.

„Tati, pomoz mi. Pomoz nám, mně a Ellen. Pomoz mi do srubu."
Přísahala bych, že cítím, jak mě můj otec zvedá, nese mě lesem,
a najednou je moje útočiště na dohled.

4

Conor

„Pořád se ještě neukázala," řekla Jackie Conorovi. „Na své vlastní vernisáži."

Podíval se na hodinky; bylo sedmnáct třicet.

„Půl hodiny zpoždění," řekl.

„To jí není podobné. V žádném případě," namítla Jackie.

Zamířil k nim Nate Browning, Clairin první manžel. Tento profesor Yaleovy univerzity se v poslední době objevoval i v místních novinách díky výzkumu velryb na Aljašce. V patách mu byly tři ženy, všechny draze a výstředně oblečené, aby zapadly do světa umělců.

„Tak tohle není nic pro mě," sykla Jackie. „Smetánka z Catamount Bluff."

„Co?" zeptal se Conor.

„Clairiny sousedky. Leonora Lockwoodová, Sloane Hawkeová a Abigail Coffinová."

Conor poznal Leonoru, elegantní dámu provdanou za Wadea Lockwooda, štědrého sponzora charitativních organizací, které podporovaly policii. Nesla se i ve svých téměř sedmdesáti letech jako královna. Oblečená byla v odvážném kaftanu se zeleno-žlutým